

ποτε προηγούμενη εποχή, καταφέραμε νά δημιουργήσουμε ένα κόσμο φασαρίας, έντασης καί άγχους, γιά τόν όποιο όλοι πα-ραπονούμαστε, αλλά καί δέν κά-νουμε ένα βήμα, όχι άπλως γιά νά τόν αλλάξουμε, αλλά τουλάχιστον γιά νά ξεφύγουμε λίγο. Φτάσα-με στό σημείο νά νιώθουμε άμη-χανία, άν βρεθούμε γιά λίγο μόνοι, άν δέν ύπάρχει κάποιος ή κάτι πού νά μιλά, άν δέν έχουμε μία δουλειά πού πρέπει νά γίνει.

Καί τίς άγιότερες δραστηριό-τητες άν έχει κάποιος, κάποτε πρέπει νά διακόπτεται, νά ήσυχά-ζει, διαφορετικά θά καταντήσει σέ μία πνευματική ρηχότητα. Τήν ώρα τής ήσυχίας καί τής μόνωσης ή μελέτη ενός πνευματικού βι-βλίου, καί κυρίως τής Καινής Δια-θήκης, θά άνοίξει τά αυτιά τής ψυχής, γιά νά άκουστεί ή φωνή του Θεού στά βάθη της. Έκείνη τήν ώρα θά μιλήσει κι ό έαυτός μας, ή συνείδηση, γιά νά κάνου-με τήν αυτοκριτική μας, αλλά καί νά αναθεωρήσουμε τά ίδια τά έργα μας, τόν τρόπο μας, τίς σχέ-σεις μας μέ τούς άλλους. Στην ήρεμία τής ήσυχίας θά δοϋμε, ίσως, μέ άλλο βλέμμα πρόσωπα καί καταστάσεις, θά διαπιστώ-σουμε στόν έαυτό μας λάθη καί παραλείψεις.

Τήν ώρα τής ήσυχίας, θά μι-

λήσει ή ίδια ή ψυχή στόν Κύριο καί Θεό της, γιά νά Του πει όλα όσα τήν ταλαιπωροϋν, γιά νά εκφράσει τήν μετάνοιά της καί νά ζητήσει τό έλεος του Θεού. Νά πει τό «εϋχαριστώ» της γιά τά δώρα Του, γι' αυτή τήν ίδια τήν ώρα τής ήσυχίας, πού Τόν αισθά-νεται τόσο κοντά. Γιατί ή πραγ-ματική προσευχή φέρνει αυτή τή γλυκιά συναίσθηση τής πα-ρουσίας του Θεού.

Λίγο δύσκολα όμως τά πράγ-ματα. Πού νά βροϋμε αυτή τήν ώρα, γιά νά ήσυχάσουμε; Άν τό θελήσουμε πραγματικά, από κά-που θά τήν «κλέψουμε». Μία ανα-θεώρηση του προγράμματός μας θά βοηθήσει νά επισημάνουμε κά-ποια πράγματα πού θά έπρεπε νά βγοϋν, άλλα πού μπορούν νά αλλάξουν ή νά συντομεϋσουν, κά-ποια μικροδιαστήματα ανάμεσα σέ δουλειές...

Οί πιό ευτυχισμένες ώρες του Χριστιανού, είναι αυτές πού σω-παίνουν όλες οι άλλες φωνές, γιά νά άκουστεί ή φωνή του Θεού στά βάθη τής ψυχής. Μέ τήν άπα-ραίτητη προϋπόθεση ότι σωπαί-νουν καί οι έσωτερικοί θόρυβοι, πού κουβαλοϋμε μέσα μας, κι ίσως νά είναι οι πιό ισχυροί θό-ρυβοι πού μάς ταλαιπωροϋν.

Ἡ μετάφραση τῆς Θείας Λειτουργίας

Ἐπισκόπου Καρπασίας κ. Χριστοφόρου

ΜΕΡΟΣ Β΄

«Τεχνολογοῦσι καί οὐ θεολογοῦσι»
(Μ. Βασίλειος)

Επέλεξα νά αρχίσω τό δεύτερο μέρος του θέματός μου μέ τήν φράση αυτή του Μ. Βα-σίλειου, γιά νά τονίσω από τήν αρχή ότι άλλο είναι ή θεολογία καί άλλο ή τεχνολογία. Ἡ **θεολο-γία** είναι ή αποκάλυψη του Θεού μέσα στίς καρ-διές τών ανθρώπων, πού τίς έχουν άπελευθερώσει από τά αισθητά πράγ-ματα, ενώ ή **τεχνολογία** είναι ή προσπάθεια κα-τανόησης τών πραγμάτων μέσω τής λογικής. Όσοι ύποστηρίζουν τήν μετά-φραση τών ιερών κειμέ-νων τής Λατρείας τής Ἐκκλησίας μας, γιά σκο-πούς κατανόησής τους,

αὐτοί «τεχνολογοῦσι καί οὐ θεολογοῦσι».

Μπορεῖ αυτό νά προ-καλεῖ πολλούς καί νά τό θεωροϋν ως άκραίο καί υπερβολικό, γι' αυτό θά προσπαθήσω νά αναλύ-σω περισσότερο τό θέμα αυτό καί νά ἐξηγήσω για-τί είναι επικίνδυνο νά ἐπιμένουμε στήν τεχνική διευθέτηση ενός καθαρά ποιμαντικού προβλήμα-τος, όπως αυτό τής Λα-τρείας, τό όποιο είναι άπόλυτα θεολογικό.

Ὁ «τελευταῖος πειρασμός» τοῦ Κυρίου

Πολύ εϋστοχα, ό Μη-τροπολίτης Ναυπάκτου